

Z działalności BFG

prof. zw. dr hab. Władysław Baka

NA PROGU DRUGIEJ DEKADY^{*)}

Podczas uroczystości jubileuszowej z okazji 10-lecia działalności BFG, która odbyła się na Zamku Królewskim 26 kwietnia br. dokonano generalnego podsumowania wyników osiągniętych przez Fundusz w latach 1995–2004 oraz zarysowano perspektywy rozwoju działalności gwarancyjnej i pomocowej BFG na drugie dziesięciolecie. Istotnym elementem obchodów jubileuszowych było opublikowanie przez Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne obszernego studium (520 str.) pt. „Systemy gwarantowania depozytów w Polsce i na świecie”, przygotowanego przez pracowników oraz członków Rady BFG. Znaczna jej część (184 str.) poświęcona jest zaprezentowaniu genezy, podstawowych celów i ustawowych zdań BFG, struktury organizacyjnej oraz zasad działania i osiągniętych wyników w zakresie gwarantowania depozytów i w dziedzinie działalności pomocowej w ubiegłym dziesięcioleciu, a także w zakresie wspierania przez Fundusz w latach 2000–2004 procesów konsolidacyjnych w bankowości spółdzielczej.

Część druga zawiera charakterystykę systemów gwarantowania depozytów w Ameryce Północnej, w tym zwłaszcza w USA, w państwach Unii Europejskiej oraz w pozostałych państwach europejskich, a także w państwach Ameryki Łacińskiej, Azji, Afryki i Bliskiego Wschodu. Jest to miarodajny przegląd procesów tworzenia i rozwoju oraz zasad działania systemów gwarantowania depozytów w skali światowej.

---

^{*)} Autor artykułu jest Przewodniczącym Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

W części trzeciej natomiast przedstawiona została typologia instytucjonalno-systemowa oraz przemiany uwarunkowań i tendencje rozwojowe działalności gwarancyjnej w świecie. Ostatnim akordem książki jest zarysowanie przyszłości polskiego systemu gwarantowania depozytów w warunkach integracji i globalizacji.

Jak wynika z analizy treści zawartej w książce „Systemy gwarantowania depozytów w Polsce i na świecie”, główną intencją, która przyświecała jej przygotowaniu i wydaniu, było nie tylko uczczenie jubileuszu 10-lecia BFG, lecz przede wszystkim sporządzenie pogłębionej inwentaryzacji systemów gwarantowania depozytów w świecie z myślą o wykorzystaniu krajowych i międzynarodowych doświadczeń w kształtowaniu programu dostosowania systemu gwarantowania depozytów w Polsce do zmieniających się, wewnętrznych i zewnętrznych, uwarunkowań działalności Funduszu w przyszłości.

1 maja 2004 r. Polska uzyskała członkostwo w Unii Europejskiej, w rezultacie czego bankowość polska stała się integralną częścią bankowości europejskiej, obejmującej cele, kierunki i formy, oraz zasady i metody działalności charakterystyczne dla instytucji kredytowych (banków) funkcjonujących na obszarze Unii Europejskiej. Integralną jej cechą jest szeroko rozumiane prawo bankowe (ustawy i akty prawne niższego rzędu), określające podstawowe warunki tworzenia i działalności banków, a także zasady organizacji i sprawowania państwowego nadzoru nad bankami oraz gwarantowania depozytów.

Postępujący proces europejskiej integracji ekonomicznej, monetarnej i instytucjonalno-legislacyjnej przyczynia się do ujednocnienia systemów bankowych w państwach członkowskich Unii Europejskiej i tym samym do rozwoju bankowości europejskiej oraz umocnienia jej tożsamości. Kierunek i kształt tego procesu ma istotne znaczenie dla praktyki bankowej.

Podjęcie zagadnień bankowości europejskiej uzasadnione jest w szczególności istotnym znaczeniem wprowadzenia euro – jednolitego pieniądza europejskiego, dla rozszerzenia i pogłębienia procesu integracji europejskiej we wszystkich jej aspektach: gospodarczym, społecznym i politycznym, a także silnym oddziaływaniem rozwiązań instytucjonalnych i regulacji systemowych wprowadzanych w Unii Europejskiej na rozwój rynków finansowych i przemiany strukturalne sektora bankowego zarówno w poszczególnych państwach członkowskich, jak i w skali ponadnarodowej.

Bankowość należy do dziedzin, w których dokonujące się przemiany są przedmiotem szczególnie wnikliwej obserwacji i analizy. Wynika to nie tylko z doniosłej roli bankowości i finansów w funkcjonowaniu europejskiego obszaru gospodarczego, lecz także z dużej dynamiki zmian, jakie występują

w tym sektorze gospodarki. Istotną okolicznością jest również to, że pieniądź i bankowość znajdują się w awangardzie ogólnego procesu integracji, czego wyrazem jest utworzenie Unii Gospodarczej i Walutowej i wprowadzenie euro oraz powołanie do życia Europejskiego Systemu Banków Centralnych. Jest to pierwsza dziedzina, w której podstawowe prerogatywy w istotnych sprawach gospodarczych zostały wyjęte spod jurysdykcji organów narodowych i przekazane do instytucji międzynarodowej.

Zadanie przygotowania sektora bankowego w Polsce do działania w warunkach jednolitej europejskiej przestrzeni finansowej, co częściowo już nastąpiło, a urzeczywistni się w pełni za kilka lat wraz z przystąpieniem Polski do Unii Gospodarczej i Walutowej, wymaga uważnego studiowania doświadczeń, jakie były i są udziałem bankowości w państwach członkowskich UE. Wiele istotnych elementów w tym zakresie wноси prezentowana wcześniej publikacja „Systemy gwarantowania depozytów w Polsce i na świecie”.

Istotny wpływ na kształtowanie się regulacji bankowych mają nowe uwarunkowania działalności sektora bankowego oraz zachodzące w nim przemiany, zarówno o charakterze podmiotowym, jak i przedmiotowym. Ważną cechą tych przemian jest działalność filii i oddziałów banków zagranicznych na obszarze wielu państw oraz ekspansja transgranicznych operacji bankowych. W tych okolicznościach ze wszech miar uzasadniona jest teza, że współczesna bankowość nie mogłaby funkcjonować bez regulacji międzynarodowych, które wpływają na przestrzeganie przez banki powszechnie uznawanych standardów¹⁾.

Od lat istotną rolę w kształtowaniu tego rodzaju standardów odgrywa Komitet Nadzoru Bankowego, usytuowany przy Banku Rozliczeń Międzynarodowych w Bazylei, utworzony w 1975 r. przez gubernatorów banków centralnych czołowych państw europejskich oraz USA i Japonii.

Przemiany, jakie miały miejsce w Europie Zachodniej po drugiej wojnie światowej i które doprowadziły do ukształtowania się bankowości europejskiej występującej we współczesnym kształcie, miały źródło w dążeniu czołowych państw zachodnioeuropejskich do integracji gospodarczej, które w funkcji czasu urzeczywistniały się *de iure* i *de facto*, przechodząc od inicjatyw integracyjnych w zakresie produkcji i handlu, poprzez wkraczanie na coraz wyższe stadia, aż do utworzenia europejskiej unii monetarnej i jednolitego rynku finansowego.

W pierwszej fazie procesu integracji europejskiej trwającego bez mała pół wieku udział bankowości sprowadzał się w istocie rzeczy do kształtowania

---

¹⁾ J.K. Solarz, *Bankowość międzynarodowa*, Wyd. Twigger S.A., Warszawa, 2004.

techniczno-organizacyjnych warunków realizacji funkcji rozliczeniowo-płatniczej między krajami uczestniczącymi w ugrupowaniach integracyjnych.

Zacieśniające się więzi ekonomiczne między tymi krajami, oraz coraz silniejsze tendencje do liberalizacji przepływu kapitałów, zwróciły uwagę na niezbędną zapewnienie współpracy w sferze pieniężnej, tak aby uchronić poszczególne kraje członkowskie przed ewentualnością wyniszczającego kryzysu walutowego i w sposób systemowy zapewnić odpowiedni poziom stabilności relacji między walutami narodowymi. Oznaczało to, że czynnik pieniężno-bankowy stał się aktywnym faktorem rozwoju i funkcjonowania mechanizmu europejskiej integracji gospodarczej.

Kolejny impuls dodatniego sprzężenia zwrotnego między postępowaniem w dziedzinie tej integracji a przemianami w bankowości wiązał się z dążeniem do pobudzenia oszczędności i efektywniejszej ich alokacji, jako warunku przyspieszenia postępu ekonomicznego w skali poszczególnych państw członkowskich i całej Wspólnoty Europejskiej. Celowi temu służyła deregulacja, prowadząca do znacznego zmniejszenia zakresu ograniczeń o charakterze administracyjnym i wzrostu siły oddziaływania mechanizmów konkurencji rynkowej na działalność banków.

W ujęciu schematycznym można więc wyodrębnić trzy wzajemnie ze sobą powiązane nurty procesu formowania się bankowości europejskiej, a mianowicie:

- a) główny nurt integracyjny;
- b) budowa nowego ładu monetarnego;
- c) liberalizacja i harmonizacja regulacji bankowych w skali europejskiej.

Konkordaty (umowy) bazylejskie stanowią podstawę międzynarodowych standardów bankowości, które w swojej części Unia Europejska uznała za własne, głównie poprzez przystąpienie do tych umów państw członkowskich Unii, bądź poprzez wprowadzenie ich w życie na drodze wykorzystania instrumentów prawa wspólnotowego. Jednakże zakres standardów bankowości europejskiej znacznie wykracza poza ramy będące przedmiotem umów bazylejskich. Jest mianowicie powiększony o regulacje unijne, dokonywane zarówno poprzez akty prawa pierwotnego, obejmujące normy zawarte w Traktatach wspólnotowych, jak i poprzez akty prawa wtórnego, stanowiącego przez organy Wspólnoty, w tym zwłaszcza Radę Unii Europejskiej i Parlament Europejski. Podstawowe znaczenie mają uchwalane przez te organy rozporządzenia, bezpośrednio obowiązujące na całym obszarze Unii Europejskiej, oraz dyrektywy zobowiązujące państwa członkowskie do osiągnięcia określonych w nich standardów we wskazanej dziedzinie. Dyrektywy są zatem wiążącymi rekomendacjami, określającymi, w jakich ramach

krajowe ustawodawstwa powinny regulować konkretne zagadnienia dla osiągnięcia celów wyznaczonych w dyrektywie²⁾.

Charakteryzując system regulacji bankowych Unii Europejskiej wg stanu w pierwszym pięcioleciu XXI w., zwrócić należy uwagę, że dotyczą one przede wszystkim zagadnień publicznoprawnych występujących w sektorze bankowo-finansowym, natomiast w znacznie mniejszym stopniu – i to na ogół pośrednio – wkraczają w sferę prywatnoprawną tego sektora³⁾.

Uwzględniając dotychczasowy rozwój regulacji bankowych w UE, a także podejmowane działania mające na celu uporządkowanie i aktualizację dorobku legislacyjnego, w tym zwłaszcza występującego w formie dyrektyw, w literaturze przedmiotu wyodrębnia się pięć grup regulacji, które łącznie określają warunki legislacyjne działalności banków w Unii Europejskiej⁴⁾.

Do pierwszej grupy należą regulacje o charakterze podstawowym, określające warunki udzielania licencji bankowych, oraz zasady dopuszczania instytucji kredytowych na jednolity rynek europejski i ich działalności na tym rynku pod nadzorem publicznym. Regulacje te kształtują podstawy publicznoprawnej organizacji unijnego rynku usług bankowych, wykonywanych zarówno przez banki uniwersalne, jak i – w ustalonym zakresie – przez inne instytucje kredytowe. W składzie regulacji należących do tej grupy znajduje się przede wszystkim Dyrektywa 2000/12/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z 20 marca 2000 r., zwana dyrektywą kodyfikacyjną, określająca warunki podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, będąca *sui generis* konstytucją bankowości europejskiej, a także Dyrektywa 2001/24/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z 4 kwietnia 2001 r., dotycząca reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych, oraz Dyrektywa 2000/46/EC Parlamentu Europejskiego i Rady z 18 września 2000 r., dotycząca podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością.

Do drugiej grupy należą regulacje odnoszące się do firm inwestycyjnych i banków podejmujących, jako banki uniwersalne, działalność polegającą na świadczeniu usług inwestycyjnych, ubezpieczeniowych itp., zgodnie ze współczesnymi tendencjami rozwoju rynków finansowych. Chodzi przede wszystkim o Dyrektywę Rady 93/6/EEC z 15 marca 1993 r. w sprawie adekwatno-

---

²⁾ P. Zapadka, S. Niemirka, *Charakterystyka europejskiego systemu bankowego – zagadnienia instytucjonalno-prawne*, Bank i Kredyt, nr 10/2003.

³⁾ E. Fojcik-Mastalska, *Aktualny stan regulacji Unii Europejskiej dotyczących instytucji kredytowych*, Prawo Bankowe, nr 4/2004.

⁴⁾ E. Fojcik-Mastalska, *op.cit.*, str. 37.

ści kapitałowej firm inwestycyjnych i instytucji kredytowych, oraz Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady z 16 grudnia 2002 r. w sprawie uzupełniającego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeniowymi i firmami inwestycyjnymi w konglomeracie finansowym.

Na trzecią grupę regulacji publicznoprawnych odnoszących się do instytucji kredytowych składają się dyrektywy i rozporządzenia dostosowujące ogólne zasady sprawozdawczości finansowej przedsiębiorstw do specyfiki sektora finansowego, jak np. wielokrotnie już aktualizowana Dyrektywa Rady 86/635/EEC z 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych i sprawozdań skonsolidowanych banków i innych instytucji finansowych. Notabene ostatnia jej aktualizacja miała miejsce w 2003 r. (zob. Dyrektywa Rady 2003/51/EC z 17 lipca 2003 r.). W tej grupie unijnych aktów prawnych niezwykle istotne znaczenie mają akty dotyczące sprawozdawczości finansowej stosowanej przez banki prowadzące działalność transgraniczną, w tym zwłaszcza Dyrektywa Rady 89/117/EEC z 13 lutego 1989 r. o obowiązkach oddziałów instytucji kredytowych i finansowych utworzonych w państwach członkowskich, których centrale znajdują się poza danym krajem, dotyczących publikowania rocznych dokumentów rachunkowych oraz Rozporządzenie nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości.

Czwarta grupa regulacji publicznoprawnych obejmuje między innymi dyrektywy nakładające na instytucje kredytowe obowiązek przeciwdziałania w wykonywaniu swoich funkcji patologiom zagrażającym społeczeństwu i gospodarce, jak np. Dyrektywa Rady 91/308/EEC z 10 czerwca 1991 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz Rozporządzenie Rady nr 2580/2001 z 27 grudnia 2001 r. w sprawie specyficznych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko pewnym osobom i jednostkom w celu zwalczania terroryzmu.

Piąta grupa regulacji publicznoprawnych ma natomiast na celu ujednoczenie podejścia państw członkowskich Unii Europejskiej do opodatkowania dochodów uzyskiwanych z oprocentowania oszczędności zdeponowanych w instytucjach kredytowych oraz zasad współdziałania w tym zakresie, zwłaszcza w odniesieniu do opodatkowania dochodów nierezydentów. Kwestie te są przedmiotem Dyrektywy Rady 2003/48/EC z 3 czerwca 2003 r. o opodatkowaniu dochodów z oszczędności w formie oprocentowania. W ramach tej grupy wymienić należy także akt prawny o istotnym znaczeniu dla stabilności sektora bankowego i ochrony interesów deponentów, a mianowicie Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 94/19/EC z 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarantowania depozytów.

W tym kontekście warto przypomnieć, że historycznie biorąc, podobnie jak na innych kontynentach, również w Europie bezpośrednim impulsem powoływania do życia instytucji gwarantowania były zagrożenia związane z upadłością banków. Przykładem może być Republika Federalna Niemiec, gdzie dobrowolny system gwarantowania depozytów, afiliowany przy Związku Banków Niemieckich, został utworzony w 1966 r. w następstwie upadłości jednego z większych banków niemieckich (Bank Herstatt). Jeszcze bardziej wymowny jest przykład Hiszpanii. W latach siedemdziesiątych w kraju tym miał miejsce poważny kryzys bankowy. W 1977 r. działalność prowadziło 110 banków, z czego blisko połowa znalazła się na granicy bankructwa. Aby zapobiec destrukcyjnym skutkom takiej ewentualności, Dekretem Królewskim z dnia 11 listopada 1977 r. powołany został do życia Bankowy Fundusz Gwarantowania Depozytów, wyposażony w uprawnienie wypłaty środków gwarantowanych deponentom upadłych banków oraz udzielanie pomocy finansowej bankom o zagrożonej wypłacalności, tak aby nie dopuścić do ich bankructwa.

W okresie do 1980 r. w Europie systemy gwarantowania depozytów utworzono w 8 państwach. W innych natomiast zapoczątkowane zostały prace przygotowawcze do wprowadzenia tego rodzaju instytucji. Prawie w każdym z tych przypadków było to wyrazem reakcji na ujawniające się trudności finansowe w systemie bankowym.

W miarę upływu czasu coraz większą rolę w podejściu do kwestii gwarantowania depozytów zaczęły odgrywać aspekty programowe, w tym zwłaszcza związane z postępującym procesem internacjonalizacji gospodarki światowej. Najsilniej zjawisko to wystąpiło w Europie. Ze względu na przyspieszenie procesów integracji ekonomicznej, czego wyrazem było m.in. podpisanie w lutym 1986 r. Jednolitego Aktu Europejskiego (Single European Act), uznano, iż w celu zapewnienia stabilności systemów finansowych w krajach Wspólnoty Europejskiej, jako istotnego warunku pogłębienia integracji ekonomicznej, wskazane byłoby udzielenie oficjalnego poparcia dla idei gwarancji depozytów. Wyrazem tej intencji było wydanie w grudniu 1986 r. rekomendacji Komisji Europejskiej, zalecającej wprowadzenia systemów gwarantowania depozytów we wszystkich państwach Wspólnoty. W następstwie, w ciągu niespełna dalszych siedmiu lat, systemy gwarantowania depozytów powstały w kolejnych ośmiu państwach Wspólnoty Europejskiej. Systemy te charakteryzowały się znaczną różnorodnością zarówno pod względem poziomu oraz zakresu podmiotowego i przedmiotowego gwarancji depozytów, kwoty gwarancji, uprawnień do prowadzenia działalności pomocowej oraz zasad finansowania i struktury zarządzania. W jednych państwach upraw-

nienia instytucji gwarantowania depozytów ograniczone zostały wyłącznie do wypłaty depozytów gwarantowanych, w innych – instytucje gwarantowania depozytów zostały wyposażone nie tylko w uprawnienia do wypłaty depozytów gwarantowanych, lecz także do udzielania pomocy finansowej bankom o zagrożonej wypłacalności, w celu zapobieżenia ich ewentualnej upadłości. To drugie rozwiązanie wyraźnie nawiązywało – toutes proportions gardées – do formuły działania charakterystycznej dla Federal Deposit Insurance Corporation (FDIC) w Stanach Zjednoczonych.

Wśród systemów gwarantowania wprowadzonych w pierwszej fazie w państwach europejskich występowało znaczne zróżnicowanie zarówno jeśli chodzi o zakres podmiotowy i przedmiotowy gwarancji depozytów oraz wielkość kwoty gwarantowanej, a także jeśli chodzi o skalę oraz kryteria i formy pomocy udzielanej zagrożonym bankom. Uznano, iż niezbędnym elementem infrastruktury instytucjonalnej dla rozwoju i prawidłowego funkcjonowania jednolitego rynku finansowego, zwłaszcza po wprowadzeniu euro i ostatecznej eliminacji barier przepływu kapitałów oraz usług bankowo-finansowych, jest strukturalne uporządkowanie zasad gwarantowania depozytów, warunkujące porównywalność warunków działalności instytucji kredytowych w krajach członkowskich Unii Europejskiej. Sprawa stawała się tym bardziej istotna, iż akces do Unii Europejskiej zgłosiło kilkanaście nowych państw, głównie z Europy Centralnej i Wschodniej, w których, oprócz nielicznych wyjątków, nie było zorganizowanych systemów gwarantowania depozytów. W tej sytuacji dojrzała decyzja o normatywnym uregulowaniu kwestii gwarantowania depozytów w ramach Unii Europejskiej, traktowanym jako istotny element harmonizacji szeroko rozumianego prawa bankowego i regulacji ostrożnościowych z podstawowymi celami integracji ekonomicznej i monetarnej w ramach Unii Europejskiej.

Tak też się stało. Dnia 30 maja 1994 r. Parlament Europejski i Rada uchwałyły dyrektywę w sprawie systemów gwarantowania depozytów bankowych (Dyrektywa 94/19/EEC), która nałożyła na wszystkie państwa Unii Europejskiej obowiązek dostosowania swych systemów gwarantowania depozytów, bądź w przypadku braku takowego – obowiązek jego utworzenia, do zasad i standardów określonych w Dyrektywie. Podkreślić należy, iż regulacji poddane zostały wyłącznie podstawowe elementy systemu gwarantowania depozytów, przy pozostawieniu stosunkowo dużej swobody ustawodawcom krajowym w odniesieniu do uregulowania kwestii szczegółowych⁵⁾.

---

⁵⁾ M. Safjan, M. Grzybowski, K. Borowska, *Polski system gwarantowania depozytów bankowych a Dyrektywa Unii Europejskiej 94/19/EEC*.

Obok obligatoryjnych regulacji, kształtujących podstawowy standard dla wszystkich państw członkowskich, takich jak: (1) zasada powszechności systemu gwarantowania wkładów i równego traktowania instytucji kredytowych; (2) zasada szybkości i efektywności wypłat w ramach systemu gwarantowania; (3) zasada minimalnego pułapu gwarancji wkładów w odniesieniu do każdego deponenta (20 000 ECU); (4) zasada terytorialności, wyrażająca się w tym, że gwarancjami powinni być objęci nie tylko deponenci banków krajowych zamieszkujący na terytorium danego państwa, lecz również deponenci w filiach utworzonych przez instytucje kredytowe (banki) na obszarze innych państw członkowskich; (5) zasada zapewnienia klientom banku dostępu do wszystkich niezbędnych informacji związanych z systemem gwarancji wkładów w danej instytucji kredytowej (banku). Dyrektywa zawiera także regulacje elastyczne, stwarzające poszczególnym państwom stosowanie rozwiązań uwzględniających konkretne uwarunkowania, tradycje i doświadczenia. Datę mocy obowiązującej Dyrektywy ustalono na 1 lipca 1995 r. W ślad za przyjęciem Dyrektywy podjęte zostały dostosowania legislacyjne w państwach członkowskich, a także przyspieszeniu uległ proces powoływania do życia systemów gwarantowania depozytów w krajach aspirujących do Unii Europejskiej.

Obecnie we wszystkich państwach Unii Europejskiej, zarówno „starych” jak i nowych, systemy gwarantowania depozytów są zorganizowane i działają. W sygnalizowanej wyżej publikacji przedstawione są, zarówno w formie opisowej jak i tabelarycznej, ich charakterystyki ze zwróceniem uwagi na różnice występujące między nimi, np. odnośnie do zakresu działania (systemy typu *paybox* i systemy typu *risk minimiser*), podmiotowego i przedmiotowego zakresu gwarancji, źródeł i sposobów finansowania działalności, palety dostępnych instrumentów, stosowanych procedur etc.

Uwzględniając dziesięcioletnie doświadczenia, odpowiednie organy Unii Europejskiej doszły do wniosku o potrzebie dokonania przeglądu Dyrektywy 94/19/EC i wprowadzenia odpowiednich zmian tak, aby jej przepisy odpowiadały wymaganiom przyszłości. W tym celu w listopadzie 2004 r. utworzona została grupa robocza, której zadaniem jest merytoryczne wsparcie prac związanych z przeglądem Dyrektywy i udoskonalenie istniejących bądź wypracowanie nowych rozwiązań instytucjonalno-systemowych, odpowiadających zmieniającym się uwarunkowaniom. Przegląd ten dotyczy zwłaszcza takich kwestii, jak:

- ❖ wysokości kwoty gwarantowanej;
- ❖ definicji depozytu,
- ❖ doubezpieczenia,

- ❖ źródeł i sposobu finansowania;
- ❖ podziału kompetencji między krajem goszczącym a krajem macierzystym;
- ❖ relacji między instytucją gwarantowania depozytów a bankiem centralnym.

Przedstawiciele Polski aktywnie działają w ramach wyżej wymienionej grupy roboczej. Jednocześnie, zarówno z myślą o krajowych potrzebach, jak i o prezentowaniu w Unii Europejskiej odpowiednio uzasadnionych propozycji zmian Dyrektywy, Rada BFG zainicjowała cykl seminariów, podczas których w szerokim środowisku, skupiającym zarówno przedstawicieli banków, jak i środowisk naukowych, prezentowane są koncepcje i propozycje przebudowy zasad systemu gwarantowania depozytów i działalności pomocowej w dostosowaniu do możliwości i wymagań występujących na progu drugiej dekady i w dalszej perspektywie funkcjonowania BFG. Materiały z tych seminariów, zarówno referaty jak i omówienia dyskusji, są publikowane na łamach „Bezpiecznego Banku”. Zachęcam PT Czytelników do lektury tych opracowań oraz nadsyłania pod adresem Rady BFG ewentualnych uwag i propozycji dotyczących kierunków przedstawianych koncepcji zmian formuły i zasad działalności Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.